

**BOSNA I HERCEGOVINA
TUŽILAŠTVO- TUŽITELJSTVO BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO**

**Predmet broj: KT-RZ 140/06
24. travnja 2008. godine**

**SUD BOSNE I HERCEGOVINE
Na broj : X-KRN-06/241**

SPORAZUM O PRIZNANJU KRIVNJE PO IZMIJENJENOJ OPTUŽNICI

1. Protiv optuženog Paška Ljubičića podignuta je optužnica koju je MKSJ potvrdio dana 27. rujna 2000. godine. Optužnica je nakon toga izmijenjena 2. kolovoza 2002. godine. Dana 12. travnja 2006. godine, Vijeće za ustupanje predmeta pri MKSJ-u donijelo je naredbu da se predmet protiv optuženog ustupi Bosni i Hercegovini na dalje postupanje sukladno zakonima Bosne i Hercegovine. Žalbena vijeće je tu odluku o ustupanju predmeta potvrdilo dana 4. srpnja 2006. godine. Optuženi je prebačen u nadležnost Bosne i Hercegovine dana 22. rujna 2006. godine. Optužnica MKSJ-a prilagođena je i podnesena na potvrđivanje dana 15. prosinca 2006. godine. Sud Bosne i Hercegovine je prilagođenu optužnicu potvrdio na dan 21. prosinca 2006. godine. Glavni pretres po Optužnici je počeo 10. travnja 2007. godine i od tada se odvija bez prekida.

2. Optuženi se nalazi u pritvoru od 9. studenog 2001. godine. Njega su 21. studenog hrvatske vlasti prebacile u Hag, a pred MKSJ-om se prvi puta pojavio dana 30. studenog 2001. godine. U pritvoru u Bosni i Hercegovini nalazi se od 22. rujna 2006. godine, kada je stigao u Bosnu i Hercegovinu. Zbog djela koja mu se pred ovim Sudom stavljaju na teret optuženi je do dana sklapanja ovoga Sporazuma kontinuirano proveo u pritvoru 6 godina i 4 mjeseca, od kojih 1 godinu i 5 mjeseci u Bosni i Hercegovini sukladno članku 2. stavak 4. Zakona o ustupanju predmeta. Vrijeme provedeno u pritvoru, od dana kada je optuženom određen pritvor pa do dana kada počne izdržavati kaznu koju izrekne ovaj Sud, računa se sukladno članku 56. i članku 57. Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH).

3. Optuženi, po savjetu branitelja, podnosi Sudu na razmatranje Sporazum o priznanju krivnje u odnosu na jedinu točku Optužnice opisanu u Izmijenjenoj optužnici. Optuženi to čini dragovoljno, svjesno i razumije posljedice. Članak 230. stavak (1) točka a) Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH). Tužitelj smatra da je sporazum u interesu javnosti i podržava ga. Uvjeti Sporazuma su u potpunosti regulirani ovim dokumentom i DODATKOM A koji je sastavni dio ovog dokumenta i na koji se dokument poziva.

**BOSNA I HERCEGOVINA
TUŽILAŠTVO- TUŽITELJSTVO BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO**

Predmet broj: KT-RZ 140/06
24. travnja 2008. godine

**SUD BOSNE I HERCEGOVINE
Na broj: X-KRN-06/241**

SPORAZUM O PRIZNANJU KRIVNJE PO IZMIJENJENOJ OPTUŽNICI

**DODATAK A
PRIHVATANJE ČINJENICA**

**RELEVANTNE ODREDBE KAZNENOG ZAKONA BOSNE I HERCEGOVINE
(KZ BiH)**

1. U relevantnim dijelovima članka 173. Kaznenog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) navodi se sljedeće:

Ratni zločini protiv civilnog stanovništva

Članak 173.

1. Ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi ili učini koje od ovih djela:

a. Napad na civilno stanovništvo, naselje, pojedine civilne osobe ili osobe onesposobljene za borbu, a taj je napad posljedovao smrću, teškom tjelesnom ozljedom ili teškim narušenjem zdravlja ljudi;

f. Prisiljavanje na prinudni rad, izgladnjivanje stanovništva, konfiskaciju imovine, pljačkanje imovine stanovništva, protupravno, samovoljno i vojnim potrebama neopravdano uništavanje ili prisvajanje imovine u velikim razmjerama, uzimanje

nezakonite i nesrazmjerno velike kontribucije i rekvizicije, smanjenje vrijednosti domaće novčane jedinice ili protuzakonito izdavanje novca, kaznit će se kaznom zatvora od najmanje deset godina ili kaznom dugotrajnog zatvora.

2. U relevantnim dijelovima članka 29. i članka 35. KZ-a BiH navodi se sljedeće:

Saučinitelji

Članak 29.

Ako više osoba, učestvovanjem u učinjenju krivičnog djela ili preduzimajući što drugo čime se na odlučujući način doprinosi učinjenju krivičnog djela, zajednički učine krivično djelo, svaka od njih kaznit će se kaznom propisanom za to krivično djelo.

Umišljaj

Članak 35.

- (1) Krivično djelo može biti učinjeno s direktnim ili eventualnim umišljajem.
- (2) Učinitelj postupa s direktnim umišljajem kada je bio svjestan svog djela i htio njegovo učinjenje.
- (3) Učinitelj postupa s eventualnim umišljajem kada je bio svjestan da zbog njegovog činjenja ili nečinjenja može nastupiti zabranjena posljedica, ali je pristao na njeno nastupanje.

3. U relevantnim dijelovima članka 180. KZ-a BiH navodi se sljedeće:

Individualna kaznena odgovornost

Članak 180.

(1) Osoba koja planira, pokrene, naredi, učini ili podstrekava ili pomaže u planiranju, pripremanju ili učinjenju krivičnih djela iz člana 171. (*Genocid*), 172. (*Zločini protiv čovječnosti*), 173. (*Ratni zločin protiv civilnog stanovništva*), 174. (*Ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika*), 175. (*Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika*), 177. (*Protupravno ubijanje i ranjavanje neprijatelja*), 178. (*Protupravno oduzimanje stvari od ubijenih i ranjenih na ratištu*) i 179. (*Povrede zakona ili običaja rata*) ovog zakona, individualno je odgovorna za to krivično djelo. Službeni položaj bilo kojeg okrivljenog, bilo da se radi o šefu države ili vlade, ili o odgovornoj službenoj osobi vlade, ne oslobađa takvu osobu krivične odgovornosti niti utječe na ublažavanje kazne.

(2) Činjenica da je neko od krivičnih djela iz člana 171. do 175. i člana 177. do 179. ovog zakona učinjeno od strane podređenog, ne oslobađa njemu nadređenu osobu od krivične odgovornosti ukoliko je ta nedređena osoba znala ili je mogla znati da se njen podređeni sprema učiniti takvo djelo, odnosno da je već učinio takvo djelo, a nadređena osoba je propustila da preduzme nužne i razumne mjere da spriječi učinjenje krivičnog djela, odnosno da učinitelj tog djela bude kažnjen.

(3) Činjenica da je neka osoba postupala po naređenju vlade ili neke njoj nadređene osobe, ne oslobađa je krivične odgovornosti, ali može utjecati na ublažavanje kazne ako sud smatra da to interesi pravičnosti zahtijevaju.

BIĆE DJELA

4. Prije nego što se Sud uvjeri da je optuženi KRIV za kršenje članka 173., kako je to predviđeno u ovome Sporazumu i Izmijenjenoj optužnici, optuženi mora priznati, a Sud utvrditi činjenice koje potvrđuju sljedeće:

Postojanje oružanog sukoba

Da je optuženi, kršeći odredbe međunarodnog prava, naredio ili na drugi način počinio

Napad na civilno stanovništvo, naselje, pojedine civilne osobe ili osobe onesposobljene za borbu,

Da je taj napad posljedovao smrću, teškom tjelesnom ozljedom ili teškim narušenjem zdravlja ljudi;

Konfiskaciju imovine, pljačkanje imovine stanovništva, protupravno, samovoljno i vojnim potrebama neopravdano uništavanje ili prisvajanje imovine u velikim razmjerama.

ČINJENICE

5. Ja, Paško Ljubičić, optuženi u ovome predmetu, dragovoljno, svjesno i uz puno razumjevanje posljedica moga priznanja krivnje, nakon savjetovanja sa svojim braniteljima, te odričući se prava da ne podnosim dokaze koji me terete, kao i prava da navodi u ovoj stvari budu u potpunosti osporeni na suđenju, prihvatam i priznajem sljedeće činjenice i pravne zaključke, te priznajem i prihvatam da isti čine dostatne dokaze i dovoljan osnov za Sud da me oglasi

krivim i donese presudu, te utvrdi kaznu, kako je navedeno u Sporazumu čiji je sastavni dio ovaj Dodatak.

ORUŽANI SUKOB

6. Dana 16. travnja 1993. godine došlo je do oružanog sukoba između snaga Hrvatskog vijeća obrane (HVO) i Armije Bosne i Hercegovine (ARBiH). Iako su prvi sukobi između HVO-a i ARBiH počeli u listopadu 1992. godine, koncem siječnja 1993. godine izbila su otvorena neprijateljstva između tih dviju oružanih snaga.

7. Kao vojnik i zapovjednik Četvrte bojne Vojne policije HVO-a, bio sam u poziciji da znam za postojanje oružanog sukoba između snaga HVO-a i ARBiH. Zbog činjenica kojih sam temeljem svoga položaja i iskustva bio svjestan, imao sam osobna saznanja o postojanju oružanog sukoba.

KRŠENJE ODREDBI MEĐUNARODNOG PRAVA

8. Člankom 4. Dopunskog protokola II Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine koji je bio obvezujući kada je riječ o postupcima u Ahmićima i u okolici Ahmića iz travnja 1993. godine, i koji je bio primjenjiv i u odnosu na moje postupke, zabranjene su radnje usmjerene protiv svih osoba koje ne uzimaju direktno učešće u neprijateljstvima, ili koje su prestale učestvovati u njima, a koje, između ostalog, u svako doba i na svakom mjestu, predstavljaju nasilje nad životom, zdravljem i fizičkom ili mentalnom dobrobiti ljudi, naročito ubojstvo, a uključujući i pljačkanje.

9. Napad na Ahmiće koji se desio 16. travnja 1993. godine predstavljao je kršenje odredbi iz članka 4. Dopunskog protokola II Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine.

10. Temeljem članka 13. Dopunskog protokola II Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine, koji je bio obvezujući kada je riječ o postupcima u Ahmićima i u okolici Ahmića iz travnja 1993. godine, i koji je bio primjenjiv i u odnosu na moje postupke, smatra se kršenjem odredbi međunarodnog prava učiniti civilno stanovništvo predmetom napada u okviru oružanog sukoba. Ova zabrana se odnosi i na napad na pojedince civile.

11. Napad na Ahmiće dana 16. travnja 1993. godine predstavljao je kršenje odredbi iz članka 13. Dopunskog protokola II Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine.

12. Temeljem članka 14. Dopunskog protokola II Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine, koji je bio obvezujući kada je riječ o postupcima u Ahmićima i u okolici Ahmića iz travnja 1993. godine, i koji je bio primjenjiv i u odnosu na moje postupke, smatra se kršenjem odredbi međunarodnog prava ne zaštititi objekte koji su prijeko potrebni za preživljavanje civilnog stanovništva.

13. Napad na Ahmiće dana 16. travnja 1993. godine predstavljao je kršenje odredbi iz članka 14. Dopunskog protokola II Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine.

OPTUŽENI JE NAREDIO ILI NA DRUGI NAČIN POČINIO SLJEDEĆE

14. Za zapovjednika Četvrte bojne Vojne policije postavljen sam u siječnju 1993. godine. Kao zapovjednik, bio sam najviši po činu časnik u svim jedinicama Vojne policije HVO-a u Operativnoj zoni Srednja Bosna.

15. Kao zapovjednik Četvrte bojne Vojne policije bio sam odgovoran za sprovođenje i izvršavanje odluka i naredbi koje su donosili moji pretpostavljeni.

16. Kao zapovjednik Četvrte bojne Vojne policije, imao sam ovlasti da pripadnicima moje bojne, uključujući i Džokere – antiteroristički vod u sastavu Prve djelatne satnije Četvrte bojne Vojne policije, prenosim naredbe i upute mojih nadređenih.

16a. Dana 15. travnja 1993. godine, u popodnevnim satima, zapovjednik Operativne zone Srednja Bosna Tihomir Blaškić održao je sastanak s političkim vodstvom Hrvata u Vitezu, te ih upoznao s namjerom napada na postrojbe Armije BiH i muslimanska naselja u općini Vitez.

17. Nakon tog sastanka s političkim vodstvom Hrvata u Vitezu, istog je dana u hotelu "Vitez" održan sastanak pukovnika Blaškića sa zapovjednicima vojnih postrojbi. Tijekom tog sastanka naređen je napad na dijelove grada Viteza pod nadzorom Armije BiH, te Ahmiće i ostala sela u Lašvanskoj dolini. Na tom sastanku, koji je održan između 17:30 i 19:30 sati izdana je zapovijed za napad. Zajedno sa svima ostalima koji su prisustvovali tom sastanku, od svoga pretpostavljenog Tihomira Blaškića primio sam zapovijed za napad i dobio upute da tu zapovijed prenesem svojim podređenima.

18. Zapovijed koju sam dobio odnosila se na napad na Ahmiće i okolna sela, a naređeno je da taj napad počne dana 16. travnja 1993. godine, u 5:30 sati ujutro. Naredba je glasila da se napadnu određena sela, uključujući i Ahmiće, te da se preuzme kontrola nad tim selima, da se spale kuće i imovina muslimanskog stanovništva u tim selima, da se ubiju muškarci Muslimani koji mogu nositi oružje, ali da se žene i djeca ne diraju. Sve koji ostanu živi trebalo je protjerati. Ja

sam znao da je ta naredba bila protuzakonita naredba, ali sam smatrao da nemam druge mogućnosti nego da tu naredbu prenesem svojim podređenima.

18a. Zapovjednici podređenih postrojbi, koji su bili nazočni na sastanku 15. travnja 1993. godine od 17:30 do 19:30 sati, upozorili su Blaškića na sadržaj izdane zapovijedi i inzistirali da ona bude izdana u pisanom obliku. Pozivajući se na dramatičnost trenutka, Blaškić je obećao da će zapovijed izdati u pismenom obliku, ali se to nikad nije dogodilo.

18b. Političko vodstvo Hrvata u općini Vitez, konkretno Željko TOPALović, Franjo ALILOVIĆ, Stipo KRIŽANAC, Blaž KESIĆ, Vlado ALILOVIĆ, Marijan SKOPLJAK, Pero SKOPLJAK, Josip MARIĆ, Marko KNEZOVIĆ, Ivan ŠANTIĆ, Bruno BUZUK i Dragan RADOŠ, se najprije usmeno, a onda i pismeno, usprotivilo Blaškićevoj zapovijedi, te je zahtijevalo da se ona ukine ili izmijeni, upozoravajući ga na katastrofalne posljedice za građane općine Vitez i za odnose između Hrvata i Muslimana, za slučaj da ona bude izvršena.

18c. Zapovjednik Operativne zone Srednja Bosna, pukovnik Blaškić, svojom je zapovijedi sve njemu podređene postrojbe (PPN Vitezovi, PPN Tvrtko, Četvrta bojna Vojne policije, PPN Žuti) stavio na raspolaganje Viteškoj brigadi, kao pomoć lokalnim postrojbama te brigade koja je pokrivala područje općine Vitez. U skladu s time su i dijelovi Četvrte bojne Vojne policije bili angažirani 16. travnja 1993. godine u napadnim djelovanjima u području sela Ahmići.

19. Nakon sastanka zapovjednika vojnih postrojbi kod pukovnika Blaškića, u televizijskoj dvorani hotela "Vitez" prenio sam Blaškićevo zapovijed zapovjedniku Prve djelatne satnije Četvrte bojne Vojne policije, Vladimiru Šantiću, određivši da se raspoloživo ljudstvo okupi u večernjim satima u objektu "Bungalov". Vladimiru Šantiću i drugim nazočnim pripadnicima Vojne policije rekao sam da je naša postrojba, prema Blaškićevoj zapovijedi, zadužena za napadna djelovanja u smjeru Ahmića prema Pirićima. Ta djelovanja treba poduzeti u suradnji s lokalnim postrojbama Viteške brigade, koja je dobila zadaću napasti sva ostala muslimanska sela na tom području, te zaseoke s muslimanskim stanovništvom.

20. Nešto prije ponoći 15. travnja 1993. godine sastao sam se s pripadnicima Četvrte bojne Vojne policije koji su trebali sudjelovati u napadu. Sastanak je održan u objektu u Nadiocima, poznatom kao "Bungalov". Na tom sastanku sam ponovio zapovijed koju sam dobio od Tihomira Blaškića; a to je da trebaju sudjelovati u napadu na Ahmiće, spaliti kuće i imovinu muslimanskog stanovništva iz toga sela, ubiti muškarce Muslimane koji mogu nositi oružje, ali da ne diraju žene i djecu. Ponovio sam ono što mi je bilo rečeno, a to je da se protjeraju svi koji ostanu. Pored ostalih, tu su bili i Nikica Šafradin, Ilija Šantić, Miroslav Bralo zvani Cicko i Anto Furundžija i oni su od mene primili ovu naredbu.

20a. U vrijeme obuhvaćeno optužnicom MKSJ-a, Okružni vojni zatvor Kaonik nalazio se pod izravnom nadležnošću zapovjednika Operativne zone Srednja Bosna, pukovnika Tihomira Blaškića. Pukovnik Blaškić je 15. travnja 1993. godine izdao zapovijed da se iz zatvora Kaonik puste sve osobe hrvatske nacionalnosti, koje su tamo bile pritvorene zbog počinjenih stegovnih prijestupa ili kaznenih djela, te da se te osobe priključe postrojbama Hrvatskog vijeća obrane koje su sutradan imale sudjelovati u napadnim aktivnostima.

20b. U skladu s tom zapovijedi Tihomira Blaškića, iz zatvora Kaonik pušten je i Miroslav Bralo zv. Cicko. Niz dokumenata pokazuje da je Miroslav Bralo tijekom 1992. godine bio pripadnik postrojbe za posebne namjene "Alpha Forces", a 1993./94. pripadnik Viteške brigade. No, nesporno je da je 16. travnja 1993. godine sudjelovao u napadu na Ahmiće.

20c. Nakon sastanka kojeg sam malo prije ponoći 15./16. travnja 1993. godine održao s pripadnicima Četvrte bojne Vojne policije, u "Bungalovu" su zapovjednik Prve djelatne satnije Četvrte bojne Vojne policije (Vladimir Šantić) i zapovjednik lokalnih snaga Viteške brigade (Nenad Šantić) pristupili izradi operativnog plana akcije, u sklopu kojega je raspoloživo ljudstvo raspoređeno u skupine, te su određeni smjerovi njihova kretanja i napada.

21. Pred zoru 16. travnja 1993. godine održao sam još jedan sastanak sa sebi podređenim zapovjednikom Prve djelatne satnije Četvrte bojne Vojne policije Vladimirom Šantićem, koji mi je izložio operativni plan kojega je pripremio prethodnih sati. Dao sam odobrenje za operativni plan izvršenja naredbe koju mi je izdao Tihomir Blaškić i koju sam prenio svojim podređenima. Tijekom toga sastanka ponovio sam naredbu koju mi je izdao Tihomir Blaškić i naglasio da se ne ubijaju civili na koje se ova naredba ne odnosi, a koji budu protjerani iz svojih domova. Time sam pomogao i dao svoj presudni doprinos, odnosno, pomogao i podržao planiranje i izvršenje napada koji je uslijedio.

22. Po završetku ovoga sastanka, zapovjednik Prve djelatne satnije Četvrte bojne Vojne policije Vladimir Šantić napustio je objekt "Bungalov" i pridružio se ljudstvu Četvrte bojne Vojne policije koje je sudjelovalo u napadnom djelovanju na pravcu Ahmići, kako bi neposredno rukovodio djelovanjem tog ljudstva.

23. Znao sam da je naredba koju mi je izdao Tihomir Blaškić, a koju sam ja prenio, bila protuzakonita naredba, dao sam svoje odobrenje za sprovođenje pripremljenog plana i očekivao sam izvršenje tog plana i znao sam da će tom prilikom vjerojatno doći do smrti osoba koje nisu bile sudionici u borbi, da će osobe koji nisu bile sudionici u borbi vjerojatno zadobiti teške tjelesne povrede, a da će zaštićena imovina biti uništena. Nisam poduzeo nikakve mjere da spriječim izvršenje toga plana.

NAPAD NA CIVILNO STANOVNIŠTVO, I DRUGO

24. Prema zapovijedi Tihomira Blaškića od 15. travnja 1993. godine, napad na selo Ahmiće izvele su lokalne postrojbe Viteške brigade HVO-a i dijelovi Četvrte bojne Vojne policije. Napad je počeo 16. travnja 1993. godine oko 5:30 sati ujutro. Sukladno zapovijedi, snage HVO-a su istodobno napale Ahmiće, Nadioke, Šantiće, Piriće, Novake, Putiš i Donju Večerisku. Pripadnici moje bojne učestvovali su u tom napadu. Džokeri, posebni antiteroristički vod u sastavu moje bojne, bili su uključeni u napad na selo Ahmiće.

24a. Svim aktivnostima tijekom napada rukovodio je zapovjednik Operativne zone Srednja Bosna Tihomir Blaškić, koji je djelovanje HVO-a na području općine Vitez koordinirao iz svoga zapovjednog mjesta, smještenog u podrumu hotela "Vitez".

25. Do konca 1992. godine, HVO je razoružao muslimanske snage stacionirane u selima na tom području koje je napadnuto dana 16. travnja 1993. godine. Međutim, bilo je džepova u kojima je bilo otpora, a pripadnici Teritorijalne obrane iz tog područja su još uvijek imali nešto vatrenog oružja i to se smatralo potencijalnom opasnošću za snage HVO-a na tom području.

26. U vrijeme početka napada na dan 16. travnja 1993. godine, većina muslimanskih stanovnika sela Ahmići bili su civili ili slabo naoružani pripadnici ARBiH.

27. Tijekom napada 16. travnja 1993. godine, vojnici HVO-a, uključujući i pripadnike Četvrte bojne Vojne policije pod mojim zapovjedništvom, koristili su, između ostalog, i granate, eksploziv i zapaljivu municiju kako bi izvršili napad na ciljeve u Ahmićima. Mete njihova napada su bili vojni ciljevi, te kuće, vjerski objekti, stoka i ljudi.

28. Napad na Ahmiće od 16. travnja 1993. godine bio je dio koordiniranog napada na postrojbe ARBiH, kao i na muslimansko civilno stanovništvo u Ahmićima i Lašvanskoj dolini uopće, do kojega je došlo u periodu između 16. travnja i 20. travnja 1993. godine.

IMAO JE KAO POSLJEDICU SMRT I TEŠKE TJELESNE POVREDE

29. Najmanje 103 osobe su ubijene tijekom napada na Ahmiće i njegovu okolicu. Među mrtvima je najviše bilo vojno sposobnih muškaraca Muslimana koji, međutim, prije toga napada nisu bili pripadnici nijedne vojne postrojbe, niti su aktivno učestvovali u borbi, a ako su ranije i sudjelovali u borbi, u vrijeme napada oni više nisu bili aktivno uključeni u borbu. U tom napadu ubijen je i određeni broj

žena i djece. Neki civili su bili zarobljeni u kućama koje su gorjele i od toga su i umrli. Nekoliko civila je također zadobilo teške tjelesne povrede.

30. Među civilima koji su ubijeni ili povrijeđeni u napadu na Ahmiće bile su sljedeće osobe:

Abdulah Ahmić
Hasim Ahmić
Fahrudin Ahmić
Mustafa Puščul
Nazif Ahmić
Islam Ahmić
Šefik Ahmić
Elvedin Ahmić
Adem Siljak
Munib Heleg
Mujo Ahmić
Nedžad Džidić
Muharem Džidić
Mustafa Pezer
Šefik Pezer
Ahmed Pezer
Sakib Pezer
Mevludin Pezer
Muris Ahmić
Latifa Ahmić
Alija Ahmić
Muhamed Džidić
Ismail Ahmić
Muhamed Neslanović
Esad Ahmić
Mustafa Dedić
Mujo Dedić
Fariz Dedić
Mehmed Hrnjić
Admir Hrnjić
Munib Ribo
Smaila Ahmić
Ibrahim Pezer
Samir Mrkonja
Sabahudin Mrkonja

30a. Sve osobe koje su u tijeku napada uhićene ili privedene, u organizaciji i pod nadzorom Viteške brigade i njoj podređenih postrojbi smještene su u detencijske centre na području općine Vitez (Osnovna škola Dubravica, Kino Vitez, SDK Vitez, Veterinarska stanica Vitez i sl.). Do njihove razmjene i puštanja te su

osobe bile pod nadzorom zapovjedništva Operativne zone Srednja Bosna, odnosno zapovjedništva Viteške brigade.

UNIŠTENNA IMOVINA

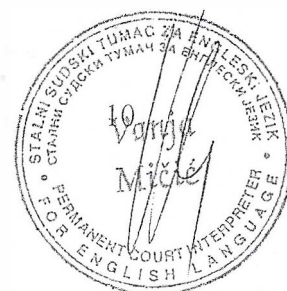
31. Za vrijeme napada na Ahmiće dana 16. travnja 1993. godine, vojnici HVO-a, uključujući i pripadnike Četvrte bojne Vojne policije pod mojim zapovjedništvom, kretali su se kroz selo Ahmići i aktivno učestvovali u spaljivanju kuća za koje se znalo da pripadaju Muslimanima. Od ukupno 200 muslimanskih kuća u Ahmićima, njih 180 je spaljeno tijekom toga napada. Sukladno zapovijedi, HVO nije napadao kuće u vlasništvu hrvatskih obitelji. Vojnici koji su bili pod mojim zapovjedništvom sudjelovali su i u paljenju štala i ubijanju stoke u vlasništvu muslimanskih obitelji iz Ahmića.

32. Sudionici u tom napadu su također digli u zrak džamiju u Donjim Ahmićima i mejtef-mesdžid u Gornjim Ahmićima, a ti objekti pripadali su muslimanskoj zajednici u Ahmićima.

33. Među imovinom koja je namjerno zapaljena tijekom napada na Ahmiće 16. travnja 1993. godine bile su i kuće, pomoćni objekti, te ostala imovina čiji su vlasnici bili:

Hasim Ahmić
Rasim Ahmić
Mustafa Puščul
Nazif Ahmić
Islam Ahmić
Šefik Ahmić
Nesib Ahmić
Adem Siljak
Mustafa Ahmić
Mujo Ahmić
Mehmed Ahmić
Sabiha Džidić
Muharem Džidić
Mustafa Pezer
Šefik Pezer
Sakib Pezer
Svjedok B
Fahrudin Ahmić
Sulejman Ahmić

33a. Muslimanske kuće i gospodarski objekti u Ahmićima spaljivani su i idućih dana nakon 16. travnja 1993. godine.

33b. Osim uloge koju je kao srednje rangirani zapovjednik imao u prenošenju zapovijedi nadređenih zapovjednika, optuženi Paško Ljubičić nije neposredno oružjem sudjelovao ni u napadu na Ahmiće ni u kojoj drugoj vojnoj operaciji HVO-a u Srednjoj Bosni.

33c. Istraga o napadu na Ahmiće potaknuta je pod pritiskom međunarodne zajednice. U sklopu tog pritiska, Tihomir Blaškić je izdao dvije zapovijedi kojima se prividno nalaže provedba istrage, ali su te zapovijedi bile fingirane i njihova je jedina svrha bila da se prava istraga nikad ne provede.

DOKUMENT POTVRĐUJU

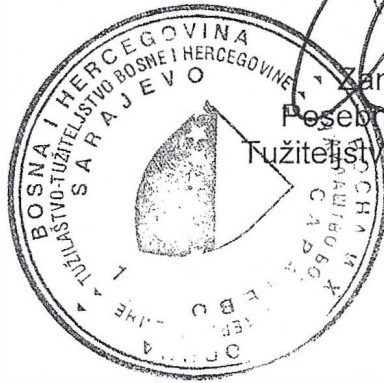
Paško Ljubičić
Optuženi

ODVJETNIK
Branke Praljak
S. Radića 33, Novi Travnik
Tel: 033 633 510

Stanka Praljak
Optuženog

ODVJETNIK
TOMISLAV JONJIĆ Tomislav Jonjić
SUDSKI TUMAC ZA NJEMAČKI JEZIK
10000 ZAGREB - MEDIMURSKA 19

David Schwendiman
Zamjenik glavnog tužitelja
Posebni odjel za ratne zločine
Tužiteljstvo Bosne i Hercegovine

Potvrđujem da ovaj prijevod u potpunosti odgovara izvorniku i činjenom na engleskom jeziku.
Sarajevo, 24. travnja 2008. godine
Vanja Mičić
Stalni sudski tumač za engleski jezik

Vanja Mičić

